

прозореча, соколчето подскокна, обърна се къмъ изтокъ и радостно изписка. Но какъвъ бѣше тоя писъкъ?! Сякашъ се размѣ малко дете, туку шо получило хубавъ подаръкъ.

Соколчето изписка още веднажъ, загледа се право въ слънцето и вече не отдръпна погледъ. Но какви чудни изглеждаха очитѣ му. Тѣ се разтвориха още повече, станаха ясни и тѣй блѣскави, като че сами издаваха свѣтлина.

— Бате, — рече тихичко Колю, — я вижъ, соколчето като че ли плаче!

— И менъ тѣй се стори! Не плаче ли наистина? Ей на крилцето му е строшено и вече никога нѣма да лети изъ небесата.

Соколчето пакъ трепна, наново изкрѣка, но болката пресѣкна гласа му и то занемѣ на мѣстото си...

Нешастно, нещастно соколче!...

II.

Ние поставихме соколчето всрѣдъ двора да се порадва на хубавия день. Но тукъ стана нѣщо друго. Кokoшкитѣ се разшаваха изплашено. Маджунка ядосано закълва своето чапáто пиле и сякашъ му приказваше:

— Хемъ не се завирай около оня звѣръ, че ще хврѣкнешъ въ гушата му.

Лапнишаранко мърморѣше отдалечъ и хврѣляше плахи и недоволни погледи къмъ свирепия звѣръ. Кжсокрачко, ужъ борець, а се бѣ заврѣлъ чакъ до стобора въ трънитѣ.

Въ това време изплашенитѣ лѣстовички забелязаха неприятеля си, събраха се въ голѣмо ято и започнаха да летятъ надъ него и да пискатъ.

И шъркелицата се изплаши. Тя дълго чакá да дойде шъркътъ и пази малкитѣ подъ крилетѣ си. Когато шъркътъ дойде и узна всичко, отиде къмъ стрѣхата и надникна да види де е звѣра. Той погледна на едната страна на двора, погледна на другата и си каза:

— Женски тупурдии! Нѣма соколъ, нѣма дяволъ! Ала погледътъ му най-после попадна на соколчето, и той побърза да се дрѣпне.